

[Steen Folke.]

tyder, at der er en vis risiko for, at man vil gennemføre lige præcis dette punkt, som efter min mening er det uheldigste punkt iblandt de kort-sigtede foranstaltninger. Jeg synes, det er trist, hvis det er det, det ender med, men det vil unægtelig være i god overensstemmelse med den øvrige politik, som socialdemokratiet og forskellige borgerlige partier har enedes om herinde på en række beslægtede områder inden for den økonomiske politik. Jeg mærkede mig dog, at fru Grethe Philip sagde noget om, at man i det radikale venstre især ville gøre noget for de dårligst stillede pensionister. Hvis det skal stå til troende, regner jeg med, at de radikale vil være med til at gå imod denne løsning, og det vil betyde, at socialdemokratiet kan vælge imellem de to flertal, der er opstået i forskellige andre sammenhænge, hvor man enten kan gå sammen med de værste borgerlige partier om at lave noget asocialt, eller sammen med venstrefløjspartierne og måske de radikale, måske retsforbundet, hvad ved jeg, om at lave noget, som i hvert fald er lidt rimeligere.

Punkt 4 i socialministerens redegørelse om ens pensioner til gifte og enlige er vi enige i; det har vi selv gjort rede for i vores pensionsfor-slag.

Punkt 5 om skattefritagelse for sociale pensioner mener vi også vil være en rigtig vej at gå; det er klart, det er et spørgsmål, hvordan det nærmere løses, men det kan vi måske vende tilbage til.

Afslutningsvis vil jeg sige følgende: det kapitalistiske samfund er et ulige, et usolidarisk og et asocialt samfund, men der er forskellige grader, og det er først og fremmest klassekampen, der afgør, hvor meget der bliver til de forskellige klasser. Pensionisterne er af forståelige grunde ikke dem, der står stærkest i denne kamp, og det er en af grundene og nok den væsentligste til, at pensionisterne behandles så ringe, som tilfældet er.

Afgørende for, hvordan en langsigtet pensionsreform bliver, er det, i hvilket omfang arbejderklassen vil kæmpe for pensionisternes kår, og her tænker jeg først og fremmest på de dårligst stillede pensionister, som jo netop i hovedsagen udgår fra arbejderklassen. Socialministerens oplæg viser, at det bliver en sej kamp, men forvirringen og uenigheden i socialdemokratiet viser også, at kampen ikke er tabt endnu.

Socialministeren (Eva Gredal):

Vi har ikke et overflødighedshorn at øse af, sagde hr. Palle Simonsen. Det har jeg også givet udtryk for i redegørelsen, hvor jeg nævnte, at man må se i øjnene, at de nuværende midler i pensionsfonden er begrænsede. Når det drejer sig om at fordele penge til forbedringer til omkring 800.000 pensionister, er midlerne ikke så store, som tallet 2,7 mia kr. umiddelbart giver indtryk af.

F. eks. vil boligydelsen nok koste omkring 650 mill. kr. årlig at gennemføre. Lægger man dertil udgiften på ca. 750 mill. kr. årlig ved at indregne pensionstillægget og yderligere medregner udgiften på ca. 550 mill. kr. ved at give ens pension til gifte og enlige, er vi allerede tæt oppe mod de 2,7 mia kr., der vil være til rådighed i 1985. Hertil kommer så udgiften ved en generel forhøjelse af pensionerne og ved at fritage de sociale pensioner for beskatning.

Det er på denne baggrund, jeg i redegørelsen fremhævede, at der må træffes et valg. Vi må efter min mening være ærlige over for befolkningen og sige, hvor langt pengene rækker. Ønsker man alle forbedringerne gennemført, er det ikke tilstrækkeligt med de midler, vi har i fonden. Derfor stillede jeg også det spørgsmål, om befolkningens ønske om forbedrede vilkår i pensionsalderen var så stærkt, at den enkelte borger ville være indstillet på at yde et større bidrag til alderspensionen.

Flere ordførere var inde på spørgsmålet om de private pensionsordninger. Vi har jo en række private pensionsordninger, som er etableret gennem pensionskasser, forsikringsselskaber og pengeinstitutter. De er alle skattebegunstigede på flere måder, og netop skattebegunstigelsen er jo nok en stor del af forklaringen på deres udbredelse. Men jeg tror ikke, alle er klar over, at den væsentligste fordel ved disse ordninger er, at rentetilskrivningen ved opsparringen i en pensionsordning ikke bliver beskattet, således som det er tilfældet ved de private opsparinger. Den anden skattefordel ligger i fradragsretten ved indbetaling af pensionsbidragene.

Man kan naturligvis mene, at skattebegunstigelsen af disse pensionsordninger er prisen værd, fordi det sætter den private opsparing i vejret. På den anden side kan man hævde, at den private opsparing snarere burde stimuleres